

CAPITOLUL 1

Un vrăjitor seamănă foarte mult cu un hoț. Dacă un vrăjitor are mâinile iuți, poate să facă lucrurile să dispară. Ba chiar poate să se facă pe el însuși să dispară.

Mă ascundeam în umbrele aleii mele, așteptându-l pe vrăjitor. Iarna abia se instala, iar frigul pișca serios. Întunericul nopții era îngroșat de ceața râului și de reziduuri ca o funingine, dinspre fabrică era liniște, nimeni împrejur. O noapte bună pentru minioni și tot felul de stăpâni nenorociți.

Am tremurat și mi-am tras mai bine haina pe mine. De ce dura atât?

Apoi am auzit.

Toc, toc, tac.

Toc, toc, tac.

Nevery, vrăjitor și magistru al orașului, se îndrepta spre mine pe strada în pantă. Cu ochii licărindu-i intens, se opri încercând să distingă în umbrele din față. Ceața îl învăluia.

Nu m-a putut vedea. Ca să fiu ca o umbră, mă îmbrăcasem cu pantaloni de un maro-închis și cu puloverul negru pe care mi-l făcuse Benet. Părul meu negru și ciufulit îmi acoperea ochii. Pe deasupra aveam paltonul, tot negru, cu guler ponosit de catifea, pe care Nevery mi-l dăduse când fusesem închis în celulele închisorii din Palatul Zorilor, loc unde îmi petrecusem destul timp în ultima vreme. Ascunseseam în guler sârme cu care să deschid încuietorile ușilor și ele m-au ajutat să evaderez. Asta se întâmpla acum vreo zece zile.

Nevery trecu, *toc toc* și apoi *tac* cu bastonul, de alea mea întunecată.

Cum a trecut, am țâșnit din umbre, abia pășind, și – repejor – i-am șutit bocceluța din buzunarul mantiei, apoi am sărit repede înapoi pe alee. Piatra lui magică era, de asemenea, în buzunar, dar acum știam prea bine că nu trebuie să o fur.

El continuă să meargă, iar eu pășeam ușor în urma lui pe lângă marginea străzii, unde m-aș fi putut ascunde, în dreptul vreunei uși, dacă s-ar fi uitat înapoi. O coti spre Alea Pe Juma' Gata și se opri. Casele dărăpănate de pe fiecare parte a străzii păreau umbre care se sprijineau una de cealaltă, aleile înguste dintre ele fiind ca niște fășii de întuneric.

– Deci, băiete, nu ai de gând să îmi șterpelești din buzunare? întrebă el, vocea-i răsunând în liniștea străzii.

Am ieșit din umbre.

– Nevery, am făcut-o deja.

Se întoarse brusc, ajutându-se de baston, și se uită pieziș la mine.

– Erai distrat, am spus, trebuie să fii mai atent.

– Fir-ar să fie, Connwear! spuse Nevery. Acum dă-mi banii înapoi.

– Dacă îi vrei înapoi, va trebui să îi iei din buzunarul hainei mele. Ușor, fără să vadă, am mutat bocceluța din buzunar pe mâneca puloverului. *Diversiunea*, asta era cheia reușitelor mele.

– A fost mai ușor să învăț cum să desfac încuietori, bombăni Nevery. Într-adevăr, la asta se descurca mai bine. O fi fost el un vrăjitor, dar putea gândi foarte bine ca un hoț. Îl învățasem cum să desfacă o încuietoare pe când locuiam împreună la Inima Apelor, conacul lui. Mi-a dat ranița pe care o adusese. Era plină cu mâncare: biscuiți de la Benet, sendvișuri cu șuncă și brânză, mere și lumânări.

I-am făcut semn spre strada care cobora dealul.

– O să mă întorc cu tine până la pod, bine? Și pe drum poți încerca să-ți recuperezi bocceaua.

– Dar nu-i așa că nu o să fii atent?

Am rânjit.

– Doar mă voi preface că sunt, Nevery.

Mi-am aruncat rucsacul în spate și am coborât spre Alea Pe Juma' Gata, apoi am cotit-o pe Strada Înfundată. Tot timpul am fost atent la umbre, în caz că cineva ne-ar fi urmărit.

– Hmm, făcu Nevery, ah, ai citit tratatul despre Arhionvar?

Arhionvar, teroarea magică. Nu trebuia să citesc despre el – experiența cu el îmi era de-ajuns. În același moment i-am

simțit mâna băjbându-mi buzunarul paltonului. Bună încercare. M-am dat la o parte și l-am privit, dând din cap.

- Fir-ar să fie! bolborosi el.

Am cotit-o din nou către Strada Editorialul care ducea direct la pod. De aici, cum mergeam, puteam să vedem întregul râu învolburat, până la Răsărit, adică partea frumoasă a orașului, unde locuiau cei bogați, unde străzile aveau felinare ce luminau noaptea, iar Palatul Zorilor strălucea rozaliu pe cerul nopții.

- Băiete, ți-am dat tratatul despre Arhionvar pe când aveam acele probleme cu Crowe, Stăpânul Umbrelor. Presupun că nu te-ai deranjat să îl citești, nu? spuse Nevery.

Nu i-am răspuns. Știa că nu-l citisem.

O adiere rece veni dinspre râu, aducând cu ea miros de mâl și pește mort. Nevery mergea pe lângă mine, bastonul auzindu-i-se *tac tac* pe caldarâm.

- Fii atent la groapă, spuse el ciocnindu-se de brațul meu și apoi cufundându-și mâna în buzunarul gol.

- Nu ești foarte bun la asta, am spus retrăgându-mă. Ai nevoie de un stimulent.

- Adică? întrebă Nevery.

- Da, am zis. Dacă ești un copil al străzii și nu șterpelești din buzunare, nu mănânci, dar, dacă încerci și ești prins, ajungi într-o celulă a închisorii sau cineva te bate de-ți sar ochii din cap. Deci trebuie să fii foarte bun la asta.

- Înțeleg, spuse aruncându-mi o privire tăioasă. Și tu ești foarte bun, nu-i așa, băiete?

- Am mâini iuți, Nevery. De fapt făcusem foamea de prea multe ori și fusesem prins nu doar o dată, fără a pune la

socoteală când m-a prins Nevery furându-i piatra magică. După ce i-am umblat la buzunare, totul s-a schimbat. Nu mai eram un copil al străzii; eram vrăjitor.

Ajunseserăm la podul care trecea peste râu; casele construite pe el erau încuiate toată noaptea. Nevery se opri. Din spatele nostru am auzit sunetul unor pași de-a lungul unei alei, apoi - liniște. Drace! Fuseserăm urmăriți.

Nevery, sprijinindu-se de toiag, spuse: „Nu uita, băiete. În patru zile ne vedem la măcelărie“.

Nu aveam cum să uit asta. Arhionvar, prădătorul magic, urma să vină și orașul era în mare pericol. Tot el fusese în spatele mecanismului pe care Pettivox, vrăjitorul trădător, și fostul Stăpân al Umbrelor, Crowe, îl construise pentru a captura magia Wellmetului, și cel care prădase orașul Desh¹ până când aproape îi distrusese magia. Acum venea după Wellmet. Trebuia să fim pregătiți când va ajunge aici, căci altfel orașul nostru și magia lui vor muri, cu siguranță.

Nevery avea un plan, unul bazat pe vechile lui experimente pirotehnice, cele care aruncaseră în aer Inima Apelor. Știa că a monta o explozie în timpul unei vrăji ar amplifica efectul magic. A tot căutat la biblioteca universitară, în grimoare vechi vraja potrivită pentru a fi intensificată, ceva care să-l facă pe Arhionvar să lase Wellmetul în pace. Ne-am gândit că o vrajă de exilare ar fi bună dacă am amplasa capcane explozive prin tot orașul pentru a o face mai puternică. Partea mea de plan era să ajut pirotehniștii și să cercetez orașul în căutare de locuri propice pentru capcane.

¹ Cuvânt de proveniență sanscrită cu semnificația de țară, popor (n.tr.)

- Ești de acord, băiete? întrebă Nevery scurt.
- De acord, Nevery!
- Ei bine, atunci să ai o noapte bună, zise întorcându-se către Podul Noptii.

Nu, o noapte bună nu avea să fie, cu siguranță. Am observat, fugitiv, cu colțul ochiului o umbră pe o alee, apoi am auzit pași în spatele nostru. Nu erau gărzi de la Palatul Zorilor pe partea asta a râului. Atunci erau sigur minioni. Îmi spusese deja că nu vor să mă mai vadă pe străzile din Apus și, dacă mă vor prinde, mă vor rupe în bătaie sau mai rău.

– Voi trimite mâine o pasăre, continuă Nevery, cu o copie a tratatului despre Arhionvar, dacă o să pot pune mâna pe ea.

Nu am răspuns. Dacă aș putea ajunge la alei, aș putea scăpa de ei.

- Noapte bună, Nevery! am șoptit și am luat-o la fugă.

*Către: Willa Forestal,
Ducesă a Wellmetului
Palatul Zorilor*

Da, am primit scrisoarea ta despre noul ordin de exil primit de ucenicul meu. Nu, nu o să îți spun unde se ascunde. Și poți să îi transmiți căpitanului Kerrn că nu mai am alte comentarii despre modalitatea lui Conn de a evada din celulele Palatului Zorilor. M-aș îngrozi de ignoranța ta în ceea ce privește acest subiect, doar că îți cunosc deja opinia despre magie și cei ce o practică.

Datorită ucenicului meu știm natura cumplitei amenințări cu care ne vom confrunta. Prădătorul magic, Arhionvar, a fost indirect răspunzător pentru crearea sistemului care ne-a slăbit magia, aproape distrugând orașul, iarna trecută. Pentru că el l-a înfrânt pe Arhionvar la Desh, cu siguranță acum își caută următoarea pradă – Wellmet. Willa, vine, să știi. Dacă nu vom fi gata să ne apărăm, Arhionvar ne va devora magia, iar orașul va fi distrus. Dacă ne prefacem că acest pericol nu există, asta nu-l va face să dispară.

Ceilalți magiștri sunt proști și nu vor acționa. Cu puțin ajutor, am pus la cale apărarea orașului.

Wellmetul se apropie tot mai mult de sfârșit. Știu că încă ești bolnavă de la atacul Umbrei și mi-a părut rău când am auzit vestea. Totuși, din nou îți cer ajutorul.

NEVERY FLINGLAS

Magistrat

⦿⦿⦿ ⦿⦿⦿⦿⦿ ⦿⦿⦿⦿⦿ ⦿⦿⦿⦿⦿ ⦿⦿ ⦿⦿⦿⦿⦿⦿
⦿⦿⦿⦿⦿⦿⦿⦿⦿⦿⦿⦿

CAPITOLUL

2

Am ieșit de pe Strada Editorial și m-am îndreptat către străzile înguste și albe bicate ca un labirint care formau Adâncurile, acea parte a Coastei de Apus de pe malurile noroioase spre partea de sud a podului. În mahalalele din Adâncuri aleile erau împânzite de noroi și gunoaie, iar aerul era apăsător din cauza ceții.

Am alergat frenetic pe alei, simțind zgomot de pași în spate. Când am auzit un strigăt în depărtare, din

stânga, am luat-o imediat la dreapta, după un colț, și m-am repezit pe niște trepte de piatră aflate între două clădiri înalte și întunecate. În capătul lor m-am oprit să-mi trag sufletul și am auzit în întunericul din urma mea alt strigăt și pași urcând treptele. Drace, nu-mi pierduseră urma!

Cu puțin noroc aș putea ajunge la ascunzătoarea mea din Gaură de Șobolan, partea cea mai rău famată a Coastei de Apus, unde casele erau mai mult decât ruine și unde nu locuia nimeni, în afară de mine. Nu m-ar fi găsit niciodată pe străzile acelea întunecate și întortocheate.

Am cotit-o și am ajuns în spațiul deschis și pietruit al Pieței Sark. Drace, m-au mânat în direcția asta!; un astfel de spațiu era ultimul loc în care aș fi vrut să fiu. Piața era goală și sumbră, iar pavajul lunecos și ud.

— L-am prins! a strigat un bărbat și în fața mea au apărut niște siluete negre dinspre străzile și aleile care duceau la piață.

M-am oprit brusc și cu o piruetă m-am întors în direcția din care venisem. Și de acolo soseau alți oameni, încercuindu-mă, țipând. M-am repezit printre doi dintre ei, dar o mână puternică m-a apucat de ceafă.

M-am zbătut și am lovit în toate părțile, iar atunci mi s-a pus un sac pe cap.

Minionii m-au îmbrâncit pe niște scări de piatră din fața lor; am urcat două trepte, m-am împiedicat și m-am rostogolit până jos. *Au, au, au.* Am ieșit din sac și m-am ghemuit în mijlocul încăperii trăgându-mi sufletul și privind în jur. Am știut imediat că mă aduseseră în pivnița unei clădiri de